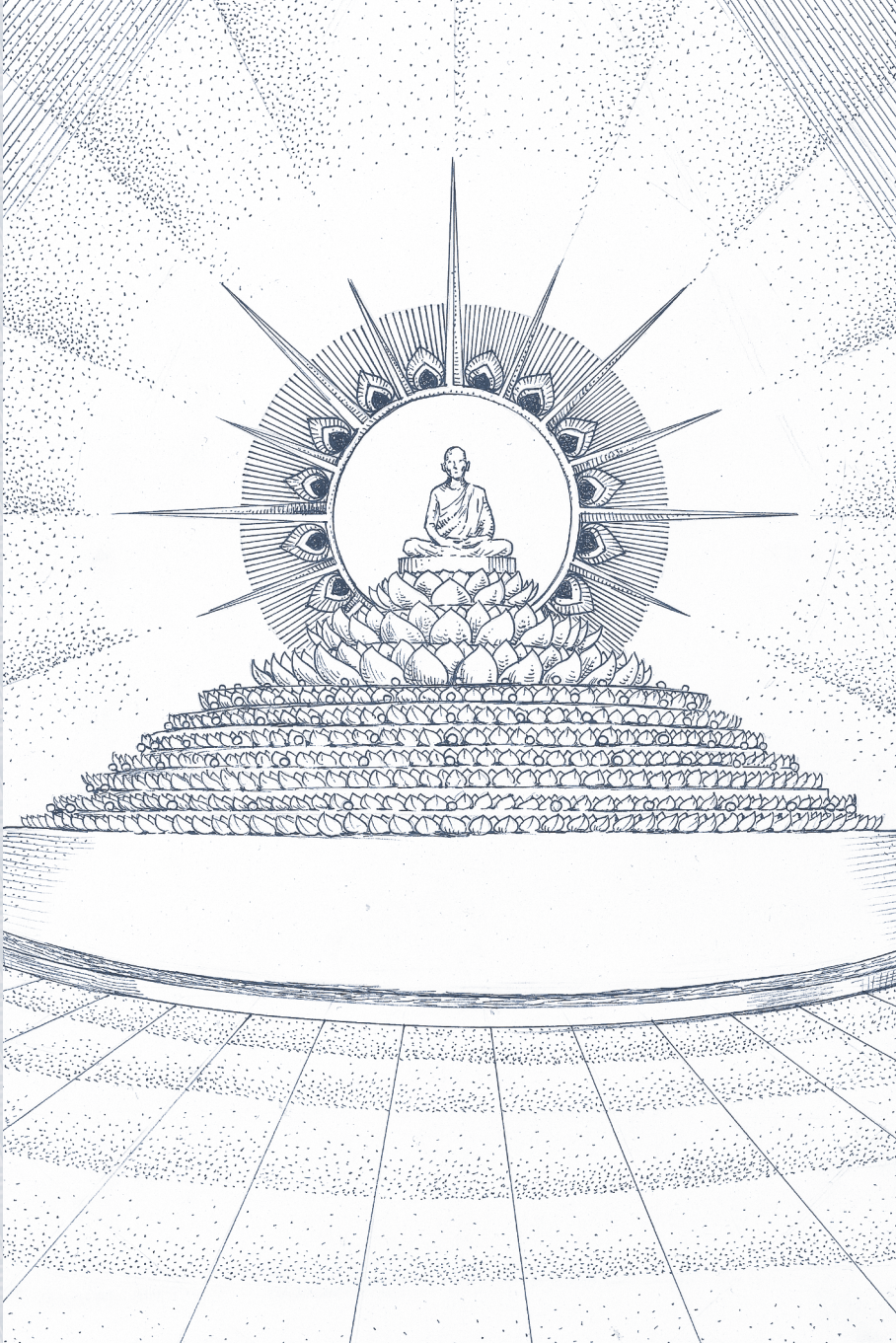

ในใจมีแต่องค์พระ

ทุกวันนี้หากมีใครถามหลวงพ่อกีเกี่ยวกับ
เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย หลวงพ่อ
จะต้องนึกย้อนไปถึงสมัยที่คุณยายทำหน้าที่เป็นผู้นำ
หมู่คณะนักสร้างบารมีในยุคบุกเบิกเสมอ ภาพการขุด
ดินก้อนแรกเพื่อสร้างวัดพระธรรมกายยังคงตราตรึง
อยู่ในความทรงจำของหลวงพ่อ สมาชิกทุกคนล้วนมี
ความตั้งใจในการสร้างวัดให้ดีที่สุด และทุกครั้งที่มีการ
ประชุมเกี่ยวกับการสร้างวัด คุณยายจะชักชวน
ให้หมู่คณะนั่งสมาธิร่วมกันก่อนเริ่มการประชุม ท่านมี

...ในใจมีแต่องค์พระ...

กุศโลบายให้ทุกคนได้ประชุมพร้อมกันด้วยใจที่ใสบริสุทธิ์ หากในที่ประชุมเกิดมีความคิดเห็นไม่ตรงกันอย่างไรเสียก็ไม่มีใครใจขุนม้า

นอกจากนี้เมื่อนึกย้อนหลังไป หลวงพ่อยังรู้สึกอัศจรรย์ใจเพราะคุณยายไม่ใช่ผู้ชายที่มีโอกาสบวชเป็นพระภิกษุ แต่เมื่อท่านนั่งหลับตาทำสมาธิเฉยๆ ญาติโยมเห็นท่านแล้วก็นึกถึงพระรัตนตรัย จึงเข้ามาแสดงความเคารพสักการะ ด้วยเหตุนี้เอง การเชิญชวนบุคคลต่างๆ ให้มาร่วมสร้างบุญกับคุณยายนั้นก็เป็นเรื่องง่าย แม้ว่าท่านจะไม่ใช้พระก็ตาม หลวงพ่อเคยพูดอยู่เสมอว่า คุณยายไม่ได้ “เป็นพระ” แต่ท่านคือ “พระเป็น” เพราะรูปกายภายนอกของท่านคืออุบาสิกาแม่ชี แต่ภายในของท่านเป็นพระ

...ในใจมีแต่องค์พระ...

คุณยายเคยสอนหลวงพ่อกว่า “อยู่ในวัด
อย่างนี้กว้าง่ายนะ เพราะทุกคนก็ยังเป็นผู้ที่มาฝึกตัวกัน
ทั้งนั้น อย่าเพิ่งไปคิดว่าคนเข้าวัดแล้วจะสมบูรณ์นะ
เป็นแต่เพียงว่า ดีกว่าเดิมนิดหนึ่ง แต่เดิมนี่ ถูกใครว่า
ที่เดียวก็โกรธ พอเข้าวัดแล้ว ว่าสองที่ค่อยโกรธ
ดีขึ้นกว่าเดิมนิดหนึ่ง อย่าเพิ่งไปนึกว่า อยู่ในวัดแล้ว
จะสมบูรณ์เต็มร้อย เพราะทุกคนล้วนมาฝึกตัว”

คุณยายฝึกฝนตนเองด้วยการรักษาใจให้
มีแต่องค์พระ ทำให้ไม่มีเวลาและอารมณ์ที่จะชุ่นมัว
กับสิ่งอื่นใด ท่านฝึกอย่างนี้เรื่อยมา แม้ลำบากก็
อดทน ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรท่านก็ไม่หวั่นไหว
เพราะว่ามีพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่งอยู่ในใจ

สมัยที่อยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ เคยมีผู้ที่ไม่เข้าใจคุณยาย แล้วมาด่าว่าท่านถึงบ้าน ซึ่งหลวงพ่อก็ประหลาดใจว่าทำไมเขาจึงกล้ามาพูดไม่ดีกับคุณยายได้ แต่สิ่งที่คุณยายทำก็คือ ท่านบอกกับบุคคลผู้นั้นว่า “เธอว่าไป เดี่ยวฉันจะนั่งสมาธิ ฉันจะนั่งเข้าที่ฟัง” คล้ายๆ กับแบ่งหน้าที่กัน คนหนึ่งมีหน้าที่ด่าว่าก็ทำไป ส่วนคุณยายมีหน้าที่ฟังเฉยๆ แล้วท่านก็นั่งตัวตั้งหลังฟังอากาศ ตอนนั้นหลวงพ่อดัดใจว่า โอ ท่านั่งของท่านสวยสง่าจังเลย เหมือนกับตอนที่ท่านนั่งขัดสมาธิสอนธรรมะ เมื่อได้ยินถ้อยคำที่ไม่น่ารักที่เขาพูดออกมาแล้ว ท่านก็มีอารมณ์เดียวไม่เปลี่ยนแปลง รักษาใจอยู่กับองค์พระภายใน แล้วก็พูดดีๆ กับเขาว่า “เธอว่าไปเลย ฉันจะนั่งเข้าที่ฟัง” ทำให้ผู้ที่ยื่นรำพึงอยู่ตรงนั้นเกิดหมดอารมณ์แล้วก็

เปิดประตูเดินออกไป เมื่อเขาออกไปแล้วหลวงพ่อก็
ประหลาดใจมากกว่าคุณยายทำได้อย่างไร คุณยายบอก
ว่าเขาเหนื่อยแล้วเขาก็เลิกไปเอง หลวงพ่อจึงคิดว่า
เหตุการณ์เช่นนี้คงเป็นเหมือนการเล่นแบดมินตัน
อยู่คนเดียว ถ้าตีลูกเข้าป่าไปโดยไม่มีใครตีกลับมา
ไม่นานก็หมดอารมณ์ดี แต่ถ้าตีโต้กันไปมาก็คงไม่จบ
ลงง่ายๆ คุณยายว่า “ถ้าโต้กันไปโต้กันมา ไม่เกิด
ประโยชน์หรอก เกิดแต่โทษ” คุณยายจึงไม่เคยมี
ปัญหากับใคร ใจท่านมีแต่องค์พระเป็นปกติอยู่ตลอดเวลา

